

Stații liniștiți, statul... veghează!

Cezar Adonis
Mihalache

Dacă ducea fraza mai departe și completa cu acel spumant „Prietenii știu de ce!”, măcar ar fi fost o zicere demnă de „premiul Gâgă” sau „trofeul Zmeura guvernării”. Dar așa, a rămas cea mai nefericită „cugetare” post-decembristă. Și e trist să vezi că, după un sfert de secol, apare o asemenea cuvântare socialist-guvernamentală: „Statul e mai bun administrator al pensiilor”. Serios?! Păi mâine o să ne spună premierul că statul este și cel mai bun administrator al salariilor! Nu ale acelora din sfera bugetară, ci și ale privaților. De fapt, putem spune că deja a băgat o sârmă groasă în buzunarul discutat al privatului, insinuându-se peste libera decizie a acestuia de a-și gestiona afacerea. Că doar statul știe cel mai bine și ce e bun pentru salariatul din privat, nu?! Impunerea fișelor de pontaj, a unor condici, fie ele și abil mascate sub formule informatice, reprezintă o intervenție grosolană a statului acolo unde chiar nu are ce să caute. Pentru că el trebuie să coordoneze, să supravegheze, nu să impună!

Da, statul s-a umflat și are nevoie de noi domenii de guvernat, de controlat. Pentru a-și justifica dimensiunea dar și pentru a asigura funcționarea uriașului elefant cu picioare de lut de mai ieri, transformat azi într-o agilă căpușă roșie care se umflă și se tot umflă.

Dacă vrea „condici”, statul trebuie să le bage în „propria-i” ogradă. Acolo în sfera bugetară. Aia predominant neproductivă și cheltuitoare. Care este plus-valoarea pe care o produce mediul bugetar? Pentru că, la acest moment, nici măcar zisele companii de stat nu produc o plus valoare. Ci toate administrează ceea ce statul acaparează și coordonează în numele politicilor guvernamentale!

Sigur, pentru că bugetarii sunt plătiți din banii noștri, lor li s-ar justifica nu

doar condici de prezență, ci și fișe de post care să țină loc și de acele contracte ale responsabilității și responsabilizării în administrarea a ceea ce se ia de la noi.

Dar ce să cauți cu fișe de pontaj și condici în mediul privat?! Acolo unde plus valoarea este dată, nu de cantitatea de ore risipite între brațele unui fotoliu (și unde singurul efort îl reprezintă ridicarea ceștilor de cafea), ci de calitatea muncii.

Suntem într-o nouă etapă a războiului pe care guvernării îl duc cu mediul privat. Am mai trăit astfel de vremuri și știm bine că direcția traserului roșu și al panglicilor de tăiat la fiecare microcincinal ne duce în afara normalității europene.

„Statul e mai bun administrator al pensiilor”?!... Nu, nu butada convingerii premierului pentru prezent ar trebui să ne revolte. Ci efectele pentru un timp foarte îndelungat. Și nu faptul că statul (poate cel mai bun lotru!), își bagă mâinile dincolo de coate și vrea să ia „pentru o vreme” din banii piloanelor de pensii private (dar de ce doar „pentru o vreme”, nu este sigur pe sine de cât de bun administrator e?!), ci agravarea lipsei de încredere la nivel național.

Cum să-i mai convingi pe tineri să rămână în țară când tu le retezi firele de continuitate prin accentuarea stării de incertitudine privind pilonul principal, public, de pensii, pe care „cel mai bun administrator” dovedește că le are aproape scăpate din „randamentul” de colectare, având nevoie urgentă de banii exact din acea categorie pe care o mai puteam flutura tinerilor de azi ca asigurare pentru banii lor din viitor, pensiile private. De aceea, statul ar trebui să se dea pe sine în judecată pentru hoția pe care o pune la cale. Pentru că vrea să ia din banii pe care oamenii îi plătesc pentru viitorul lor!

Poate că într-o altă guvernare statul ar fi fost cel mai bun administrator! Dar deocamdată rămâne același balon de huzur politic, gestionat bine doar

în raport de interesul celor ce stau cuib de viespe în stupul sinecură. Pentru că statul, ca administrator al pensiilor, are un randament zero. El doar colectează banii în fondurile de pensii iar în clipa următoare îi dă românești, dimpreună cu încă plăți pentru pensionarii „în funcțiune”. Singurul loc unde banii se depun practic pentru viitor, fiind puși într-un circuit în care să „producă”, este cel din pi-loanele private. Și nu faptul că statul vrea să fraudeze, „pentru o vreme”, sistemul de pensii private va avea consecințe dezastruoase, ci spulberarea încrederii pe viitor în acest sistem.

Și ar mai fi ceva în fraza neterminată din vociferările laudative ale tavernei de guvernare. Faptul că statul ar fi cel mai bun administrator, indubitabil al orice (!), iar prietenii care „știi de ce” nu sunt simplii „camarazi” de sprîț politic, ci aia cu haină militară. Cam așa sună marșul heirupist din ședințele guvernamentale. Ba, poate că, după ideea de militarizare atât de senină a Institutului Can-tacuzino, prin dorita trecere în subordinea Ministerului Apărării și transformarea în unitate militară, or să urmeze și alte militarizări de „unități” care sunt cel puțin la fel de vitale. (Și atenție! Cei ce nu cunosc sistemul, sigur, nu este cazul pre-mierului, ar trebui să înțeleagă faptul că, acolo unde se bagă, Armata stă neclintită cel puțin două-trei decenii. Dar poate că, de fapt, „defectarea” sistemului „cel mai bun administrator” produce... Pentru că ea este în plin proces de insin-uare peste mediul civil ne-supus).

Babilonia din România postdecembristă...

George
Petrovai

Având calitatea de componentă definitorie a economiei, transporturile românești, dimpreună cu industria, agricultura și cercetarea, se constituie nu numai în oglinda jalnicelor politici duse de aleși în peste 27 de ani de jaf legalizat și minciună sistematică, ci și în necruțătorul bumerang ce se întoarce împotriva tuturor (de-a valma vinovați și nevinovați) prin exponențiala accidentelor de circulație și a bolilor cauzate de o poluare cu mult peste cea admisă pe alte meleaguri. De fapt, cine își mai bate capul cu atari fleacuri (sic!), când filosofia la modă este „a fi pentru a avea”, indiferent de mijloacele întrebuintate în procesul de agonisire, „a fi pentru a ști”?! Motiv pentru care, omenirea în general, românii în special sacrifică fără remușcări substanțialitatea moral-spirituală de dragul aparențialului, acel aparențial în legătură cu care Mântuitorul ne recomandă următoarele în Matei 6/19: „Nu strângeți comori pe pământ, unde le mănâncă moliile și rugina și unde le sapă și le fură hoții!”

Cu toate astea, creștinii de față (politrucii, trepădușii, ciocoi), adică cei ce fac donații grase ca să li se ierte faptele slinoase, unde se bagă, Armata stă echivalează scopul vieții cu opulența porcină: conturi dubioase, case fătoase, mașini bengoase și lanțuri de aur la gâturi de taur. Așa se face că drumurile românești (oricum nepregătite pentru actualul dezmaț al civilizației, că, de alesii locali, județeni și centrali nu-și bat capul cu atari nimicuri) au fost luate cu asalt de atâtea mașini mari și mici, al căror număr este în continuă creștere, încât se circulă bară la bară, aerul a devenit irespirabil, vacarmul infernal și întregul mașinism o neîntreruptă tortură psihică, iar bieții pietoni, mereu cu ochii-n patru și inima cât un purice, nu mai sunt în siguranță nici pe trotuare și nici pe zebre.

La urma urmei, vor obiecta ipochimenii cu pretenții progresiste, este

numai și numai vina lor, în-deosebi atuncea când unii pietoni sunt omorâți sau grav accidentați, pentru că – în ton cu absurdul acestor vremuri – nu se zbat să-și cumpere ca tot omul (mai mult sau mai puțin iresponsabil) un hârb de mașină, ci țin cu dinții la anacronica aventură a mersului pe jos!

Cauza acestei sinistre babilonii din România postdecembristă este cunoscută de toată lumea. După metodică distrugere a transporturilor pe apă (România antedecembristă se situa pe locuri fruntașe în lume la capacitatea flotei sale maritime și fluviale, cel mai rentabil transport de mărfuri) și după restrângerea celui feroviar (de călători și mărfuri) până la batjocură, întregul transport românesc a ajuns pe niște drumuri de râsul curcilor. Da, căci catastrofa situație de-acuma este atât consecința antinaționalelor politici post-decembriste (elaborate și puse în practică de așa-zișii cărmuitori), cât și al proverbialului obicei de ungere a osiilor corupt-scârțâitoare de către necușerii transportatori rutieri. Iar acum, când practic este imposibil ca lucrările de modernizare să țină pasul cu agresivitatea la care ne sunt supuse toate drumurile și când nici măcar mult așteptatele autostrăzi nu vor fi în stare să elimine respectiva carență de fond, iată-ne obligați să suportăm consecințele acestui genocid inconștient sau poate că delibarat. Noroc că oficialii europeni se opun unei atari ticăloșii cu bătaie lungă, care urmărește ca pe viitor să diminueze capacitatea transportului feroviar, și așa anemic, cu încă 40 la sută. Normele europene (de data asta cu adevărat benefice pentru românii de azi și de mâine) impun ca transportul pe distanțe mai mari de 300 km să fie făcut pe căi ferate. Vasăzică, o modalitate prin care și pe la noi, precum pe la case mult mai mari, transporturile feroviare vor deveni nu doar extrem de rentabile, ci și nepoluante (majoritatea locomotivelor sunt electrice). Vorba ceea: Dacă-i musai, cu plăcere.

Fenomenul Petrache Lupu de la Maglavit

George V. Grigore

În vara anului 1935, la Maglavit (jud. Dolj) -, un sat din apropiere de Dunăre, situat în Câmpia Desnăului -, unui cioban pe nume Petrache Lupu, i s-a arătat Dumnezeu. Gângav din naștere și analfabet, după ce a primit porunca divină să aducă lumea înrăită și năvălită pe drumul cel bun, ciobanul a început să vorbească și să facă minuni. Așa s-a născut unul din cele mai faimoase fenomene religioase din România, care a adunat mulțimi de sute de mii de oameni, veniți din toate județele țării, deopotrivă intelectuali, preoți, politicieni și țărani. În România, „fenomenul Maglavit” este unul ciclic. Locul lui l-au luat astăzi marile pelerinaje de la Nicula, de la Iași și Prislop, care atrag milioane de credincioși. Să fie oare religiozitatea românilor aceea care atrage asemenea fenomene spirituale? Să fie vorba despre nevoia de comunicare directă cu Dumnezeu? Să fie presentimentul unor timpuri istorice grele ce au fost și vor mai veni? Oricum toate acestea sunt întrebări retorice.

A repovesti istoria Maglavitului și a fenomenului Petrache Lupu, de dragul pitorescului ei, ca pe o întâmplare miraculoasă, inexplicabilă, așa cum a rămas și în caietele părintelui Nicolae Bobin, cel care a notat cu fidelitate acele „spovedanii” ale consăteanului său, precum și mărturiile ale unor oameni care l-au cunoscut îndeaproape pe „Sfântul”, poreclă (supranume) cu care ciobanul căruia i s-a arătat Dumnezeu a trecut în lumea de dincolo, este un act de amintire, de a mai pune un semn în calea uitării neiertătoare. În acea vară a anului 1935, vestea că Dumnezeu s-a coborât pe pământ, arătându-i-se unui cioban de la Maglavit, s-a întins, în timp de câteva zile, în aproape tot Bărăganul, din sat în sat și din cătun în cătun, până a ajuns mai departe, în Moldova și Transilvania, ba chiar până în Maramureș. Oamenii ce au aflat au început să coboare de peste tot, din munți și dealuri, către câmpie, pe malul Dunării, acolo unde a avut loc vedenia, să îl asculte pe Petrache Lupu și vorbele ce îi erau transmise acestuia de către Dumnezeu. Venind pe jos, prin colbul Bărăganului, sau în căruțe ce coborau din inima munților, oamenii se întovărășeau pe drum și afliau cu toții, cu sutele, cu miile, în acel sat necunoscut, numit Maglavit (denumire venită posibil de la „mâglă”, ca măgură, grămadă, movilă, tumul). Unii veneau din credință, alții ca să se vindece de vreo infirmitate trupească sau sufletească, iar alții să asculte cuvintele lui Dumnezeu, rostite prin gura celui cioban. Cu toții veneau, se rugau și sărutau pământul pe unde Dumnezeu „zburase” alături de Petrache Lupu. În doar câteva

săptămâni, islazul unde Petrache își păștea oile a devenit neîncăpător pentru mulțimile venite să îl asculte. Sute de mii de oameni așteptau ca Petrache să le vorbească. De la Calafat, de la Craiova și de la București, alaiuri de preoți cu cruci și icoane, au pornit în procesiune să vadă dacă este într-adevăr o minune dumnezeiască, sau o șarlatanie ieftină. Când ajungeau la Maglavit, se minunau și se cruceau văzând șirurile de oameni întinse pe kilometri întregi înaintea intrării în Maglavit și multimea ce asculta încremenită vorbele unui cioban analfabet, până mai ieri surdo-mut. Acesta nu știa să scrie, nu știau niciodată să citească, iar când era nevoie se iscălea punând degetul. Acum, sub influența „vedeniei” sfinte, vorbea ore întregi mulțimii, fără să mănânce nimic și chiar fără să bea apă. Urcat pe un mic amvon improvizat, acest bărbat mic de stat, îmbrăcat cu ȋtari și încălțat cu opinci, vorbea mulțimii ore întregi despre Dumnezeu, deodată luminat și ținut în tot ceea ce făcea parcă de o putere nevăzută. Când mai marii bisericii l-au luat la întrebări, el le-a spus mereu și mereu aceeași poveste: cum se întâlnește el cu Dumnezeu, iar acesta îi poruncise să îndrepte lumea. La scurta vreme, în Maglavit au început să se petreacă diferite minuni. Oamenii ce aveau suferințe sufletești sau trupești își aflau aici vindecarea, iar vestea lor dusă mai departe aducea noi puhoai de lume în lunca Dunării. Oamenii ce veneau făceau și importante donații, iar banii se strângeau în grămezi. Toți banii erau puși în saci și sacii încărcăți în căruțe ce porneau încolonate, în pasul domol al cailor, spre Craiova, unde erau depuși la bancă. Cu acei bani s-a început construirea unei biserici, exact pe locul unde i s-a arătat Dumnezeu lui Petrache Lupu. S-a început construcția de case pentru pelerini, de băi publice și toate celelalte trebuințioase mulțimilor ce veneau fără oprire. Vestea celor întâmplate la Maglavit a ajuns până la rege și acesta a dorit să îl vadă pe cioban. Regele Carol al II-lea a trimis o limuzină să îl aducă la palatul său de la Peleş. Iată că Petrache Lupu putea să transmită și celui mai mare om din țară mesajul lui Dumnezeu, așa cum acesta îl sfătuisse. Petrache a stat mai multe zile la palatul regal. Carol i-a și botezat cel de-al doilea copil, dându-i numele de Mihai, și i-a dat cadou o icoană de preț și o candelă. Acest fapt nu l-a schimbat cu nimic pe „Omul Sfânt”, și acesta, cu aceiași ȋtari și încălțat cu aceiași opinci țărănești, plin de bunăvoință și modestie, a continuat să le predice oamenilor pe mai departe, săptămână de săptămână. Apoi Romania a intrat în război și bărbații au fost luați în armată. Lumea a

început să se teama, crezând că acesta este sfârșitul propovăduit de Petrache Lupu. Acum soseau focul, durerea și sărăcia, provocate de Dumnezeu. Generalul Antonescu l-a chemat atunci pe cioban și l-a luat cu el în avion. Au zburat pe deasupra frontului, și Petrache a spus o rugăciune pentru soldații români. Generalul i-a arătat pe pământ un fir argintiu, șerpuitor: era Donul. Unde râul făcea un cot, acolo era linia întâi a frontului. Petrache a privit și după ce a spus rugăciunea, și-a întors ochii către general: „Războiul se pierde. Vin și trec rușii”. Atât i-a spus generalului. La aterizare, acesta a dat ordin să nu cumva să ajungă așa vorbă la soldați, să îi demoralizeze. Petrache Lupu s-a întors acasă. A pornit apoi din Maglavit în pelerinaj prin toată țara, ca să ajungă cuvântul lui Dumnezeu și la cei ce nu reușiseră să vină în lunca Dunării.

S-a spus că românii n-au cunoscut mari profeți. Și poate că este adevărat. Însă, au existat câțiva semnificativi, iar unul dintre aceștia a fost ciobanul Petrache Lupu. Un om naiv, curat sufletește, care a generat un fenomen religios fără precedent în România. Apoi, acest ultim profet a fost izolat, o lungă perioadă, de securitatea comunistă. Odișea lui Petrache Lupu este cunoscută, precum și tot ce s-a petrecut la Maglavit după ce el s-ar fi întâlnit cu cel pe care îl numea așa de familiar, Moșu'. Ce se știe mai puțin este modul în care autoritățile comuniste au încercat să-l strivească pe prooroc și să înăbușe fenomenul religios generat de el. După război, noua ordine politică impusă de la Moscova a cuprins rapid și România, iar ateismul era unul dintre cuvintele de ordine ale puterii abia instalate. Pe neașteptate, Petrache Lupu din Maglavit le-a spus sătenilor că o să le transmită un mesaj – vorba cea mare lăsată de Dumnezeu. Vestea s-a răspândit cu repeziune, iar înspre Maglavit au început să curgă din nou puhoai de oameni. Firește, autoritățile comuniste au intrat în alertă și, la scut timp după ce Petreche a făcut anunțul, doi ofițeri au descins în casa ciobanului dintr-un GAZ (marca de mașină a timpului) al Securității. I-au pus cătușele fără prea multe vorbe și l-au băgat în mașină. Se zice că Petrache îi aștepta îmbrăcat, de câteva ore. Însă, motorul GAZ-ului n-a mai vrut să pornească după ce l-au ridicat pe cel care suținea că l-a văzut pe Moșu', așa că șoferul a ridicat capota și a încercat să depaneze defecțiunea acolo în drum, dar nimic. Mașina parcă era pironită. Atunci, Petrache le-a cerut securiștilor să-i scoată cătușele și s-a rugat în genunchi în fața mașinii care-l ducea în temniță. Conform sătenilor din Maglavit, martori ai evenimentului, după ce ar fi făcut o cruce mare, Petrache a zis precum Iisus Cristos după

ce a fost răstignit: „Iartă-i Doamne, că nu știu ce fac”. („Tată iartă-i, pentru că ei nu știu ce fac” – Luca). Ca prin minune, motorul GAZ-ului securității a pornit și ciobanul dus a fost, fără să fi apucat să spună vorba cea mare de la Dumnezeu pe care o așteptau oamenii. După trei luni, Petrache Lupu a apărut în gara de la Calafat. Slab, cu ochii în fundul capului. Mai mult mort decât viu. Un nepot l-a adus acasă. O lungă perioadă omul a zăcut la pat. Se ridica doar să se roage la o icoană și abia mânca câte ceva. Cu greu, în timp, s-a întremat. N-a spus niciodată prin ce chinuri a trecut. A lăsat doar să se înțeleagă faptul că a fost încarcerat la Jilavă. Nimic mai mult. Apoi, Petrache și-a revenit, dar n-a mai primit ziua străini în casă, iar celor care veneau la el în speranța că se vor vindeca, indiferent din ce loc, le spunea că nu-i nici medic, nici vraci, nici sfânt. Niciodată nu vom ști ce s-a petrecut cu adevărat la Jilava în acea perioadă. Oare ce l-a făcut pe Petrache să amuțească din nou, precum era înainte de întâlnirea cu Moșu' la salcia de lângă Maglavit? Ținând cont de atrocitățile petrecute atunci în pușcăriile comuniste, e greu de crezut că omul n-a fost schingiuț și amenințat. Nepotul său povestea însă că, uneori, Petrache mai intra cu oamenii într-o cameră a casei, unde avea icoana sa. Acolo se rugau împreună. Pe unii chiar îi ungea cu o alifie ținută sub candelă. Atât. Pentru că niciodată n-a mai pomenit despre „vorba cea mare lăsată de Dumnezeu”. În anii '89, după căderea lui Ceaușescu, sătenii din Maglavit s-au strâns ciorchine la poarta lui Petrache Lupu. Avea bătrânul 82 de ani. Era aproape orb. Nu părea prea interesat de momentele istorice prin care trecea țara. Le-a spus însă să se roage, că o să vină râul peste România, fiindcă l-au omorât pe conducător în ziua de Crăciun. În 1994, Petrache Lupu s-a stins din viață și probabil că s-a întâlnit din nou cu Moșu'.

Fenomenul despre care a vorbit toată lumea atunci s-a petrecut în locul numit „La buturugi”, într-o pădurice din preajma Dunării și a fost exploatată intens de presa interbelică, dar și de autoritățile locale, politicieni și reprezentanții Bisericii. În prezent, în apropiere de locul cunoscut ca fiind cel al apariției divine a fost ridicată o mănăstire, în a cărei construcție s-a implicat și afaceristul George Becali, recunoscut mecena. Petrache Lupu își are locul de veci chiar în curtea mănăstirii din Maglavit, însă nu îl depășește în prezent, ca faimă, pe Arsenie Boca. În anii 1930, zona era un imens loc de pelerinaj, iar faima „minunilor” sale era neîntrecută. Petrache Lupu ar fi stat de vorbă cu Dumnezeu când avea 28 de ani. Era peltic și suferea de o formă de debili-

tate. „În ziua de 31 mai 1935, era într-o vineri, trecând Petrache Lupu în dreptul a trei buturugi din pădure, i-a ieșit în cale un moș cu barbă albă și lungă până la brâu, cu mustați foarte lungi și împreunate cu barba. În loc de îmbrăcăminte avea peste tot numai păr alb ca mătasea, care îi acoperea corpul până la degetele picioarelor, ca un fel de sarică ciobănească. Sta în aer, la vreo două palme de pământ. De la el venea un miros așa de frumos cum nu se întâlnește la nicio floare pe câmp sau în grădină, ceva care aduce cu mirosul de smirnă”, scria medicul Gheorghe Marinescu, membru al Academiei Române, în cartea „*Lourdes și Maglavit*”, publicată la tipografia ziarului *Universul* în 1936. Petrache i-a povestit preotului din sat că personajul misterios care i-a apărut cu înfățișarea diafană l-a avertizat că „va fi foc” (apocalipsa prin foc cerească) dacă oamenii nu se îndreaptă în credință. Petrache ar fi început să vindece și oameni. Mărturiile ale unora dintre miile de oameni care ajungeau zilnic la Maglavit pentru a-l vedea pe ciobanul Petrache Lupu, a cărui faimă era exploatată la maximum de reprezentanții Bisericii, de presă și autorități, îl prezentau ca pe un om capabil să facă minuni. Bolnavii se vindeau după câteva zile petrecute în preajma sa, informa presa vremii. „Radu Manolescu din lanca, județul Brăila, de 54 de ani, a venit cu mâna și piciorul drept paralizate.

Tânărul nu accepta bani pentru serviciile sale, însă de colectarea donațiilor se ocupau unii preoți. În perioada 1935 – 1938, circa două milioane de pelerini au ajuns la Maglavit, potrivit statisticilor vremii. După începerea războiului și mai ales cu instaurarea comunismului, mitul lui Petrache Lupu s-a stins treptat. În Maglavit, o stradă îi poartă numele, iar în fața primăriei i-a fost ridicată o statuie din bronz, spre neuitare. Biserica nu a mai mediatizat fenomenul. L-a lăsat să se stingă încet, deși focul anunțat de Petrache Lupu arde planeta din an în an mai puternic, iar oamenii nu se întorc către cele spiritual...

Poveștile despre Petrache Lupu și locul în care acestuia i s-a arătat Dumnezeu sunt nesfârșite. Poate cel mai simplu pentru a înțelege fenomenul este să mergi acolo și să vezi locul din pădure, numit „la buturugi”, unde „Moșul” s-a arătat, sau la salcia de care el s-a sprijinit și de atunci picură apă tămăduitoare din ea, sau la crucea din luncă, de lângă cei patru duzi, de unde Petrache, un cioban orfan și analfabet, a știut să spună cuvântul lui Dumnezeu.

Ăștia sînt infractorii care ar trebui arestați în regim de urgență!

Maria Diana Popescu

Ce țară mișto au pe mîna huliganii Puterii, iar noi ținem capul în nisip! Ce-o să mai mergem pe jos, mîncînd pîine goală! Încuiați bine ușile, dați drumul la cîini, nu se știe cum și cînd, ăștia ne vor ocupa curțile și casele! Destul sîntem piață de desfacere a gunoaielor și otrăvurilor din vestul Europei și preș pe care își șterg picioarele noii naziști ai S.U.A. și cei de sub masca U.E. – C.E.!

Ne-am învățat cu acești maidanezi turbați și nici măcar nu avem un băț în mîna, să-i mai plesnim din cînd în cînd și să-i punem pe fugă.

Fără pic de respect pentru banul public, Parlamentul cheltuiește, lună de lună, sute de mii de lei cu deplasările aleșilor la diferite evenimente în Europa și pe alte meridiane. Nu sînt bani pentru electrificarea satelor și a sutelor de gospodării, care viețuiesc în întuneric, nu sînt pentru autostrăzi, școli, spitale, salarii, pensii ca în U.E., că la taxe și impozite depășim orice stat european, dar sînt bani de tocat pe deplasările aleșilor la evenimente fără finalitate pentru România! Majoritatea acestor deplasări sînt excursii de relaxare pe banii noștri.

De parcă n-ar fi fost de ajuns că aleșii și-au votat pensii și indemnizații speciale, Parlamentul a hotărît ca și personalul administrativ, inclusiv, șoferii și femeile de serviciu, care mătură și șterg praful în clădirea Parlamentului, să beneficieze de pensii speciale. Bietii medici și profesori, ce bătaie de joc din partea statului!

Oameni buni, salvați-vă de naționalizarea corupției, altfel mafioții ăștia vor pune țara în genunchi în fața copiilor noștri, luîndu-le speranța unui viitor demn! Una e să traversezi o criză, alta e să fim spînzurați cu ea de gît pe termen nelimitat de mafioți gen Isărescu, sfinxul de la B.N.R. (întotdeauna de partea băncilor evazioniste care au fraudat mii de romani și bugetul de stat), pensionar de lux și încă, guvernator, cu salariu de nabab, care și-a bătut joc de aproape trei decenii de banii României, alimentînd la sîn bancherii străini, distrîndu-se prin umflarea valurilor, în timp ce sărăcia multilateral dezvoltată

umple cratița cetățenilor. Să nu vă fie de mirare dacă Matusalemul de la B.N.R. va apărea, asemenea lui Mayer Amschel Rothschild, în revista „Forbes”, cap de afiș. Mugurel a urmat întocmai deviza numitului Rothschild: „Dați-mi controlul asupra monedei naționale și mi-e indiferent cine face legile”. Și i-a priit. Vivat C.F.R.-ul (nu căile Ferate Române, ci „Council Foreign Relations”, „Trilateral”, „Bildberg Group” & Co.)!

În cazul celor cu funcții înalte în stat parșivenia este un atú. Păi, cum stăm, onorată Justiție română? Apa dată la moara impostorilor falsei case re-

al directorului S.R.I., a dat „concurș” singur, a câștigat și a devenit conferențiar la Academia S.R.I., deși nu îndeplinea unele criterii cerute de lege.

În spatele perdelelor de fum ale anticorupției au tors cu spor furcile corupției. Unele cadre de nădejde ale americanilor în România, controlau o rețea întinsă de aliați din S.R.I., D.N.A. și instituții de stat, rețea care juca pe cadavrele „adversarilor”. Epurările dorite de rețea nu s-au terminat, iar anticorupția e o simplă gogoasă. Dacă Koveși pică, se detonează o bombă nucleară, și multe capete vor cădea. Koveși trebuie

o știm, poate conlucra cu oricine, atîta vreme cît îi servește și le servește interesele.

De-aia, acum, face „ciocu’ mic” pînă se-ășează apele. Problema ar fi că și-a cam pierdut toți teleghidații din Justiție, adică iubitorii „statului în poziție de drept” în fața ei! A rămas cu paravanul șubredului Augustin.

Fără teleghidați, Koveși are o nesiguranță în acest setup complex. Și totul i se trage de la răzbunarea copilului neastîmpărat, Ghiță. Cătălin Beciu, liderul ALDE afirmă că „D.N.A., ca inhibitor al dezvoltării țării trebuie condamnată în ansamblu.

gale produce efecte în lanț! Trîntorii urmași ai prihănitului rege cer statului român mărirea chiriei pentru castelul Peleş, un bun de patrimoniu național, cedat fără cap acestor paraziți sociali, de la 5.000 de euro la 10.000.

Nu sînt singurii vampiri ce sug gîtul statului, devenit pentru bogați mumă și pentru săraci ciură!

Sîntem în România, nu? Și România nu mai este a noastră, ci a huliganilor, interlopilor, cămătarilor cu funcții și legături mafioate în stat, este a traseiștilor care au colindat partidele după miros de fleică și contracte cu statul, a celor care au furat banii țării, nu cu sacoșa, ci cu tirul sau cu trenul!

În timp ce Justiția, D.N.A. și S.R.I., „contribuiau” deontologic la măsluirea unor fapte penale, Coldea, Koveși – doamna doctor doi la sută în drept și nevăzutele verigi mafioate din țară și din afară băgau România în buzunarele proprii! Coldea ar fi trebuit încătușat după dezvăluirile lui Ghiță, însă generalul, fost prim-adjunct

cercetată la pachet cu Augustin Lazăr, Klaus Iohannis, cu alți procurori și judecători „neliniștiți”. Nu sînt piese separate.

Așteptați-vă la o răzbunare dură! Oamenii pe care i-a călcat Koveși în picioare nu sînt sfinți. Dacă în rețeaua mafiotă nu ar fi apărut neînțelegeri pe ciolan și putere, aceste „victime” ar fi comis noi infracțiuni în serie, iar media aservită ar fi stat mai departe cu ochii închiși.

Ce va face Koveși cu adevăratul dușman? Va mima răzbunarea, pentru ca în spatele ușii să se transforme în mieluşea, cerșind clemență sau se va răzbuna, intrînd în picaj.

Koveși e un om șiret cu mult sînge rece. Întotdeauna a dovedit o mare capacitate de a sfida și a nu intra în rîndul lașilor, gata de fugă. N-o văd pe Koveși, în genunchi, în fața călăului. E încă susținută să meargă în direcția dorită, încă pe un cal mare, și-l mîna spre orice zare sau apropiere dorește. Vi se pare obscen? Teoretic, Koveși, n-ar avea de ce să se teamă. Maleabilă și ductilă precum

Nu știu ce mecanism i-a făcut pe ăștia să se simtă dumnezei. Exact tipul ăsta de dileală, combinată cu nemernicie multă, a făcut posibilă apariția lagărelor.

Este incredibil ce se întîmplă! Jumătate din ăia de la D.N.A. ar trebui să facă pușcărie, pentru abuzurile făcute și pentru felul jegos în care și-au arogat o aparentă susținere populară. Țara asta n-a avut niciodată așa trib de sălbatici cu atâtea pârghii în mîini. Trebuie să se termine. Ține tot de parchet. De ăla militar...”, a fost mesajul postat de liderul ALDE. ăștia ar trebui să nu mai iasă din beciuri niciodată! Dacă ăștia, în frunte cu Băsescu și cu toții infractorii știuți, ar fi arestați și judecați corect, multe treburi în țară s-ar schimba în bine!

Să mai adăugăm aici și pe jurnaliștii care susțin prin manipulare și fac parte din acest masacru al României, comis de o justiție a morții și a asasinatului social. Mediocritățile Facultății de Drept, ca să nu spun scursuri, ajung magistrați, iar un sistem

care face din aceștia magistrați, duce o politică de exterminare!

Din zecile de figuri mafioate, la mîna cu ceasuri care ticăie de 10 mii de euro și case de milioane de euro să-l aducem în prim plan pe Blaga!

„Amăritul” ăsta de Blaga a fost văzut la mare, într-un hotel de lux, unde numai avansul pentru cazare a costat 200 de mii de euro! Mafia asta care se întrepătrunde la toate nivelurile instituțiilor de stat are oameni în servicii care țin „de șase”! Mama lor de penali!

Pe deasupra, noii finanțisti de la guvern au luat-o și ei pe arătură! Vor iarăși schimbarea Codului Fiscal, creșterea prețului la benzină, de aici, implicit, alte prețuri ale traiului zilnic și taxe noi! Adică, le reduc pe unele, inventînd altele, tot ca să scuture buzunarul românului!

Hagi Tudose e la fel ca toți, adicătelea, „cîinii latră, ursul merge”! Vrea vaccinare obligatorie prin lege, adică facilitarea cîștigului pentru companiile farmaceutice, face o politică printre dinți, care îi seamănă leit! În România avem cel mai nenorocit sistem de pensii și de salarii!

Peste patru milioane de români au pensii de 400 de lei, iar cei care se ocupă cu statul pe scaune înalte, complicii acestora și obedienții sînt recompensați cu salarii și pensii care nu se pot număra decît cu aparatul! Un medic are 1.500 de lei pensie, iar un ciocoi care a frecat menta și a fraudat din gros, are sute de mii de lei! Și noul guvern a băut apa de la cîine! Cu toții par turbați! Unii își cară salariile și pensiile cu geamantanul, în timp ce sate întregi și sute de gospodării rămân în continuare neelectrificate, iar pensionarii care au construit o României, au educat și tratat generații, mor cu zile de sărăcie și boală.

Acești infractori (penali ori părtași!) ce ne conduc...

Cezar Adonis
Mihalache

Dar de ce numai „manualele școlare”?!... Toate cărțile! Ce atâta diversitate în idei, opinii și informații?! Declarăm toate cărțile ca fiind de importanță națională și le tipărim la Monitorul Oficial! Iar pentru a ști nea Terente Tudose ce e mai bine de tipărit pentru națiunea pe care nu vrea să o lumineze, căci poporul pus să gândească naște idei, să înființeze și un departament de selecție. Cu două secții de cenzură: Manuale și „altele”. Iar la altele să bage, eventual, și cărțile. Pentru că, dacă „fixăm” manualele, adică punem în ele tot ceea ce crede premierul că le trebuie elevilor, nici nu o sa mai fie nevoie de cărți! (Că nu ‘geaba a popit ministrul cu ferpar școlar manualele alternative! Mai scoatem și din astea rămase și gata!). Ba, și mai bine: să militarizăm și tipografia de la Monitorul Oficial! O trecem la Apărare, poate prinde Educația ceva coadă de procente din ăia doi la sută

din buget cu care umblă Românică prin lume că îi are de cheltuit!

Așa găsim și o cale de finanțare pentru învățământ... Mai ales că, după gândirea îmbătrânită a

premierului, nici nu ar mai fi nevoie de atâția bani! Că el vrea doar două tipuri de manuale, pentru Real și Uman. Și fără „erate” de la an la an. Manuale fixate între noțiuni și sigilate militărește! Păi, de ce să tot umble la ele ăia de le mai zice și profesori-autori?! Vorba premierului: ce a mai câștigat Ștefan cel Mare vreo bătălie de la ultima...

ediție?! Nu a mai câștigat el de cinci sute de ani, de ce să tot umble istoricii ăștia prin manuale?! De ce să „le tot rescrie”, cum se avântă nea Tudose-clasicul (cam prea clasic pentru vremurile

ăstea, totuși...) pe spuză adevărului grăit cam nărod? Treaba e că nici un domnitor nu a mai câștigat bătălii, „între timp”, și nici matematicienii antichității nu au mai „rescris” vreo teoremă; dar se mai fac descoperiri despre cum au stat lucrurile pe vremea lor...

Premierul pare tot mai clar ștanțat într-o anti-perestroika întârziată... Ne

întoarce în timp. Că e el „învechit” sau că diriguitori (militari, nu militarizați!) din spatele lui sunt depășiți, și nu pot ține pasul cu evoluția societății (aia normală, în continuă căutare), nici nu mai contează!

Lucrurile se îndreaptă spre un grotesc în care și cenușii ceaușist va părea curcubeu de libertăți! Un premier care se revoltă împotriva cardurile de salarii pentru că, pesemne, nu se descurcă el la bancomat, sau poate nu are ținerea de minte necesară pentru patru cifre, nu e de coala într-o țară care a exportat și exportă generații de informaticieni! Un premier care amenință în modul cel mai socialist cu putință, cine nu e cu noi (băncile – „mai rele ca Terente!”, multinaționalele, patronii, salariații din privat, oamenii prea liberali în gândire) sunt contra noastră. Un premier care instigă, amenințând că poate să-l pună și pe ăl bătrân (al lui, din familionul personal, la prima strigare, dar cum ăștia au luat țara pe post de neam de stors, instigarea ar putea viza toți bătrânii care își primesc

drepturile pe card) să refuze pensia pe card este deja mult prea mult.

Și totuși, de ce să declarați doar manualele ca fiind de importanță națională și să decideți unde le editați și tipăriți? Declarați toată țara de importanță națională! Și impuneți ultimul rând din partea țării! Cine nu dă de băut, la guvernanți, să fie definitiv dat afară.

Dar chiar așa, tot după vorba premierului: „Am luat-o razna complet”? Îi punem noi semnul de întrebare, că ăștia de ne conduc nu lucrează decât cu impuneri! Așadar, am luat-o razna de îi mai ținem pe acești borfași (penali, părtași și admiratori) în fruntea țării? De la ăi penali, alde Dragnea, la cei împotriva bunului simț?...

George
Petrovai

Din totdeauna (ca indivizi și ca popor), românii și-au făcut un merit din a-și afirma blândețea și răbdarea, cu toate că blândețea este în ochii asupritorilor totuna cu prostia, iar răbdarea seamănă rușinos de mult cu nedemnitățile. De parcă n-ar fi de ajuns atâta, mai pune sare pe rana umilinței noastre naționale și degradantul proverb „Capul plecat sabia nu-l taie!” De altminteri, întreaga înțelepciune românească este plină ochi de umiltoare proverbe și zicători, care nu numai că n-au vlagă să justifice, dar – dimpotrivă – mai abitur acuză nebărbăția colectivă din cele mai stânenitoare vremuri pentru istoria noastră multimilenară...

În opinia lui Emil Cioran, marii vinovați de neîmplinirile românilor sunt resemnarea și scepticismul. Cu resemnarea nu poți să nu fii de acord, având în vedere următoarele: își trage seva din proverbiala și neroica răbdare românească; resemnarea și-a pus amprenta asupra psihologiei individuale și colective în mult mai mare măsură ca renunțarea, prin

aceea că renunțarea provine din preaplinul inimii și are vocația verticalei (înaltă omul prin conștiința sacrificiului liber asumat), pe când resemnarea iese din golul inimii și are vocația orizontalei (prin asumarea lenei și indolenței, condamnă conștiința la regrete tardive și colectivitatea la suferințe inutile).

Cât privește scepticismul, nu poți omite faptul că acesta este inevitabilă plictiseală a marilor culturi obosite, respectiv pauza unui spirit crepuscular, ce-și „refuză alinarea prin reverie”. Atunci, de unde scepticism la un popor cu vigoare biologică în declin (vezi creșterea exponențială a numărului farmaciilor) și cu un spirit încă nedeșteptat din somnul cel de moarte, dar deja grav infestat de mulțimea plagiatorilor, semidoctilor și falșilor culți postdecembriști, vrednici urmași ai siniștrilor proletcultiști și activiști din „leepoca” bolșevică?!...

Cu toate că răbdarea nu figurează nici printre virtuțile teologice (credință, iubire, speranță) și nici printre cele morale sau cardinale (cumpătare, curaj, dreptate, prudență), ceea ce-i pune sub semnul întrebării calitatea de veritabilă virtute, totuși, la

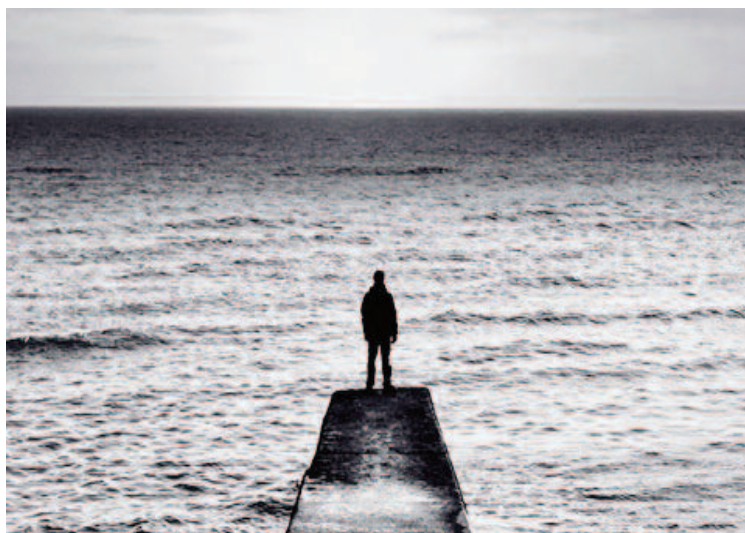
Toate au o limită!

nivel individual nu poate fi tăgăduit rolul care-i revine la afirmarea voinței, iar prin aceasta la edificarea caracterului și personalității umane.

Da, căci lucrurile mari purced și au la bază pe cele mărunț-indispensabile. Însă, repet, axioma răbdării este valabilă doar la nivel de individ, cel mult de grup social restrâns (familie, echipă)! La nivel de mase uriașe (popor, națiune) este un nonsens să ceri ca acestea să fie mereu calme și tolerante, adică așa cum și

dezamăgească ortacii de potlogării, ci se vor grăbi să întărească aparatul represiv al statului (poliție, jandarmerie, servicii secrete, magistrați aserviți etc.) prin promovări, lefuri și indemnizații necuvenite, pentru ca în acest chip ticălos să se poată înfrupta la rândul lor pe rupte din banul public. Vorba ceea: O mână murdară spală pe alta și amândouă caută cu disperare să spele fața îndurerată a țării...

Dar iată ce ne spune Gustave Le Bon despre

le doresc toți cărmuitorii, îndeosebi cărmuitorii nevrednici. ăștia din urmă, de altfel, conștienți că nelegiuirile lor generează nemulțumiri în rândul alegătorilor duși cu preșul, nu le vor curma ca să nu-și dezmintă firea și să nu-și

mulțimi în cartea Psihologia maselor (Editura Științifică, București, 1991): „Unele caracteristici speciale ale mulțimilor, cum sunt impulsivitatea, iritabilitatea, incapacitatea de a raționa, absența judecății și a spiritului critic, exagerarea senti-

mentelor, ca și altele încă, pot fi observate și la ființe care aparțin unor forme inferioare de evoluție: sălbaticul și copilul”.

Cu precizarea că astăzi, în condițiile unei concurențe fără menajamente, răbdarea la nivel național a ticăloșiiilor este, în plan politic, egală cu trădarea, iar în plan economic totuna cu genocidul.

De peste 27 de ani, românii tot rabdă și așteaptă schimbarea într-un mai bine real și general. Dar cum toate au o limită, consider că demnitatea poporului român va fi recâștigată doar după ce răbdarea, devenită între timp o unealtă a suferinței naționale, va fi trimisă la plimbare pentru niscaiva timp!